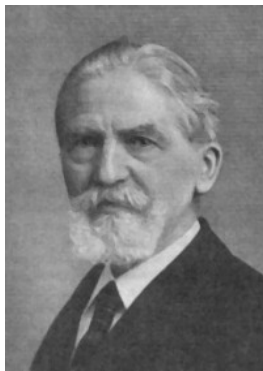

Rudolf Brockhaus (1856 -1932)

Rudolf Brockhaus s-a născut la 13 februarie 1856 în Elberfeld, fiind al cincilea copil din cei 13 ai părinților săi, Cari Brockhaus și Emilie, născută Löwen. A frecventat întâi școala în Elberfeld, continuând cu specializarea în construcții, la întreprinderea din Mülheimer Gottlieb Scheidt. Însă din lipsă de comenzi la această firmă a trebuit să-și finalizeze ucenicia la firma „Seeger și Frese”, din Elberfeld.

La firma Scheidt o cunoscuse pe Therese Scheidt, soția lui de mai târziu, care era singura fiică a șefului său. Căsătoria lor a avut loc în 1881, Rudolf găsind în Therese o tovarășă de viață cu teamă de Dumnezeu. Au înfruntat împreună încercările și dificultățile, mergând mulți ani împreună pe același drum. Din căsătoria lor au rezultat 12 copii.

Deși Rudolf a cunoscut de timpuriu, de la tatăl său, mesajul crucii, a continuat mult timp să trăiască într-o stare în care nu putea să se bucure de siguranța mântuirii. Cunoștea starea lui de pierzare, simțea puterea păcatului în viața lui, faptul că era fără putere și incapabil să iasă din starea de păcat și avea cunoștință despre jertfa desăvârșită a Domnului Isus pe cruce. Știa și credea, conștiința lui însă nu era încă liniștită, iar inima lui nu primise încă pacea cu Dumnezeu. Avea deja 15 ani când, într-o seară, venind târziu acasă, a trebuit să aștepte mai mult timp până să i se deschidă ușa. L-a cuprins teama că Domnul ar fi venit și i-ar fi luat pe ai lui și i-ar fi dus cu El acasă, iar el a rămas, nefiind luat. Despre acest moment de frământare lăuntrică avea să spună mai târziu: „Nu credeam că aș fi mers la pierzare, dacă Domnul m-ar fi chemat, dar nu aveam pace”.

Dar cum Dumnezeu răspunde oricui îl caută cu sinceritate, așa a primit și Rudolf Brockhaus curând un răspuns la întrebările lui. Când într-o duminică, la frângerea pâinii, un frate a mulțumit deosebit de pătrunzător pentru faptul că Domnul Isus a rezolvat totul deplin pe cruce, în inima lui Rudolf a răsunat: „Totul împlinit deplin!” Nu este aceasta suficient? Da!, și-a zis în sine, este Suficient! Dar Satan nu îi lăsa să ajungă la pace. Atunci, în aceeași Oră de adunare, s-a propus o cantare pe care, așa cum spunea el, nu o putea cânta cu ceilalți, pentru că în conținutul ei era exprimată bucuria deosebită adusă de lucrarea de eliberare. Din nou a răsunat în el: „Nu este suficient ce a făcut Domnul pentru tine la cruce?” Dar el și-a spus: „Da, este suficient și vreau să rămân tare pe această poziție!” Cugetul i-a fost cuprins de odihnă, dar, deși a ajuns în această stare, îi lipsea încă pacea adâncă a inimii. După adunare, Rudolf a mers la mama sa și i-a spus: „Mamă, acum pot și eu să cred”. Mișcată, mama a ascultat mărturisirea fiului ei având lacrimi de bucurie în ochi. După această mărturisire, inima lui a fost umplută de pace. După cum spunea el însuși mai târziu, a experimentat astfel adevărul Cuvântului: „Cu inima se crede spre dreptate și cu gura se mărturisește spre mântuire” (Romani 10.10).

Deși Rudolf Brockhaus, după efectuarea stagiului militar la un regiment de grenadieri din Stuttgart, a avut dorința să frecventeze o școală în specialitatea construcții, potrivit înclinației lui Domnul i-a dirijat drumul altfel El a fost chemat de Domnul să își pună timpul și puterea cu totul la dispoziția Sa. În casa părintească, de copil, cunoscuse lucrările pe care tatăl său le avea de îndeplinit în mijlocul credincioșilor, în editura sa și în activitatea de multiplicare a Evangheliei. Astfel a început să se implice în lucrări ce solicitau responsabilitate în editura tatălui său. În timp ce tatăl său era plecat în călătorii, cu scopul de a-i vizita pe frați sau de a participa la conferințe, Rudolf Brockhaus s-a dedicat întâi lucrărilor de editare a periodicelor lunare. A început preluând redactarea revistei „Semințele”, o lucrare cu un vădit conținut evanghelic de trezire. Mai târziu a început să lucreze și la revista „Mesager ai mântuirii în Hristos”. Împreună cu dr. Alfred Rochat, din Stuttgart, cunosător al limbilor vechi, a început să participe la revizuirea Vechiului Testament al Bibliei Elberfeld. Această lucrare a fost în atenția lui și mai târziu, acordându-i un interes deosebit. De corectarea traducerii Noului Testament s-a ocupat și dr. Emil Dönges, care a activat la editura Elberfeld din 1884 până în 1886, înainte de a se muta în Frankfurt pe Main.

În 1894, Carl Brockhaus avea să-i predea complet editura fiului său Rudolf. Acum a urmat înscrierea firmei sub cunoscuta denumire: „Editura R. Brockhaus” din Elberfeld, Tatăl, care recunoscuse capacitatea cu care era dotat fiul său, l-a atras pe acesta în activități de călătorie. Încă de la vârsta de 30 de ani, lui Rudolf Brockhaus i s-a permis să întreprindă împreună cu frații mai în vârstă călătorii pentru lucrarea Domnului. El i-a vizitat împreună cu ei pe credincioși în case, a slujit în diverse adunări și a putut fi folosit în slujba fraților datorită darurilor pe care Dumnezeu i le-a dat. Pe la începutul activității lui în lucrarea Domnului, Rudolf Brockhaus a vizitat odată câteva adunări din Hessen împreună cu un frate mai în vârstă, Philipp Richter. Într-o seară acest frate a citit într-o adunare un capitol destul de greu din Sfânta Scriptură, a spus câteva cuvinte și s-a așezat. Rudolf care urma să vorbească a fost cuprins de teamă și îngrijorare! Dar el și-a ridicat privirea spre Domnul și a primit de la El har și putere și a slujit cum se cuvine fraților care erau adunați. Totdeauna în viața lui lungă și binecuvântată a experimentat că Domnul vine în ajutor celui care se pune la dispoziția Lui, așteptând călăuzirea Duhului Sfânt.

Într-o altă călătorie, în care l-a însoțit pe bătrânul John Nelson Darby în Elveția, a primit de la acesta o învățătură temeinică privind persoana despre care se vorbește în . Când Rudolf a trebuit apoi să se întoarcă din Zürich în Elberfeld, J.N.Darby și-a exprimat regretul că nu mai putea admira frumusețea lacului de lângă Geneva. „Dar, domnule Darby”, a replicat Rudolf Brockhaus, „dumneavoastră mi-ați spus că din anii tinereții până acum n-ați făcut nici o călătorie urmărind plăceri personale”. „Dar, dragă Rudolf, aceasta este o altă problemă. Totuși, Domnul

mi-a arătat multe frumuseți ale acestui pământ. Odată, în America, o soră m-a întrebat dacă am văzut Niagara. După ce i-a spus că nu ea și-a exprimat părerea că trebuie să văd această cascadă. Știi ce a urmat? Odată, am trecut cu trenul pe lângă aceasta și când ne aflam în locul cu peisajul cel mai minunat, s-a oprit trenul. Locomotiva avea o defecțiune. Reparația fiind de durată, călătorii au putut coborî. ... Rudolf, atunci Domnul mi-a arătat cascada Niagara atât de frumos, cum nu mi-ar fi fost dat s-o văd!"

Domnul Isus îl dotase pe Rudolf Brockhaus în mod deosebit cu darul harului de învățător. El s-a dovedit de-a lungul timpului un conducător în sensul Cuvântului lui Dumnezeu (.3). În mod deosebit la conferințele ce se țineau anual, el a lăsat în urmă imaginea martorului smerit și binecuvântat de Dumnezeu. Prelegerile lui erau întotdeauna temeinice și concise, fiecare cuvânt era cântărit înainte de a fi rostit. Din cuvintele lui reieșea dragostea pentru Domnul său și grija neobosită pentru ai Săi. Chiar lucrurile cele mai înalte și dificile le putea explica în cuvinte simple. La o conferință în Mülheim, un frate tânăr de circa 30 de ani a ținut odată o prelegere mai lungă asupra textului propus. Când fratele tânăr a terminat, Rudolf Brockhaus i-a spus: „Ah, frate, ați vrea să repetați explicațiile dumneavoastră, ele au fost foarte valoroase, aș vrea să le notez”,

După preluarea responsabilității asupra editurii, au apărut tot mai multe articole scrise cu pana lui Rudolf Brockhaus. El s-a dovedit a fi un scriitor care avea capacitatea de a expune cu înțelepciune și claritate adevărul, dovedindu-se prin aceasta un învățător deosebit. Astfel el se alinia principiului „că nici o profeție a Scripturii nu se interpretează singură” (2 Petru 1.20) și explica plin de har Cuvântul lui Dumnezeu cu cuvintele lui Dumnezeu. Cartea lui, „Gânduri asupra Epistolei către Romani”, a apărut întâi în „Mesagerul” (1929-1931), precum și meditațiile sale asupra Epistolei către Galateni (1931-1932). Câteva din numeroasele sale scrieri, care au apărut în majoritate și în „Mesagerul”: „Un cuvânt despre botezul creștin”, „Ghetsimani”, „Darul Duhului Sfânt”, „Împărăția lui Dumnezeu” ș.a.

Rudolf Brockhaus s-a remarcat și ca poet; el este autorul cântărilor cu numerele: 131, 135, 136, 139, 141, 142, 144 și 147 din cartea „Mică colecție de cântări duhovnicești”. Cu puțin timp înainte de plecarea sa acasă, la Domnul Isus, a scris următoarea poezie inspirată din Psalmul 62.1: „Numai în Dumnezeu rămâne liniștit sufletul meu, de la El vine mântuirea mea!”

Rugăciune

Doamne, liniștește-mă!

Și dacă drumurile Tale și grija Ta cea sfântă

ar fi să mă conducă altfel decât e voia și dorința mea.

o, liniștește-mă!

Doamne, învață-mă să zidesc pe dragostea Ta

și să mă încred doar în înțelepciunea Ta

și să-mi apară ca minune fapta Ta, învață-mă!

Doamne, Tu ești credincios.

Din zilele copilăriei mele

bunătatea Ta m-a purtat cu grijă.

Ea se înnoiește în fiecare zi, în fiecare ceas, la bătrânețe.

Tu ești credincios...

Doamne, până la sosire mai sunt doar puțini pași.

Ascultă îndurător rugămintea robului Tău,

urmărește-mă cu ocrotirea Ta,

să rămân credincios și liniștit până la sosire!

La 19 septembrie 1932, Rudolf Brockhaus a plecat în pace la Domnul său. Peste 1000 de frați au luat parte la înmormântarea lui. Cu acest prilej, prietenul său J.H.Voorhoeve din Olanda a rostit următoarele: „De ce l-am iubit noi oare pe fratele Rudolf Brockhaus așa de mult? Pentru că fratele nostru era atât de prietenos și darnic, încât până și copiii se bucurau când ne vizita? Desigur, fratele nostru care a plecat era prietenos, afectiv și altruist. El întreba pe fiecare cum îi merge și noi l-am iubit. Dar acesta a fost motivul propriu-zis al afectivității noastre pentru el? Sau pentru că s-a pus în slujba Domnului atât de tânăr și și-a consacrat întreaga viață Bibliei (acest ultim fapt nu a fost desigur numai în ultimul timp din viața sa, sau numai jumătate din timpul vieții sale, pe care l-a pus în slujba Domnului), nu, ci întreaga lui viață a fost consacrată Domnului. Fratele Rudolf Brockhaus a putut face aceasta prin harul lui Dumnezeu și a făcut-o cu dăruire. Dar ar fi acesta motivul atașamentului nostru? Ar fi pentru că fratele Rudolf când greșea (lucru ce se întâmpla rar), o recunoștea public? Și pentru aceasta l-am iubit, fiindcă era împodobit cu smerenia unui rob al Domnului. Dar motivația propriu-zisă a dragostei noastre nu constă încă nici în aceasta. Ar fi datorită darurilor sale minunate? Desigur, era un vorbitor veritabil. A compus multe cântări care răsună în inimile noastre. Să găsim în aceasta motivația dragostei deosebite ce o avem pentru el? Sau în sfârșit pentru că a participat la traducerea nouă a Bibliei, fiind activ și a editat cărți atât de bune? Fără îndoială și acestea sunt motivații pentru a-l iubi. Și totuși răspunsul la întrebarea noastră nu constă încă în aceasta. Nu, ci motivația ar fi alfa. Aș vrea să o exprim cu Cuvântul Scripturii, L-am iubit pe cel ce a adormit, pentru că el „a împărțit drept Cuvântul adevărului” (.15). Aceasta este lucrarea care l-a caracterizat înainte de toate și ea a fost vizibilă în cadrul numeroaselor conferințe

la care a participat sau pe care le-a coordonat, El nu cruța pe nimeni. Pentru moment, uneori, nu era așa plăcut să auzi din gura lui că un anume punct de vedere exprimat nu era corect. Dar pentru că știai că ceea ce îl împingea s-o facă este dragostea lui pentru Cuvântul lui Dumnezeu, erai constrâns să-i apreciezi mustrea. Astfel se statornicea un respect și o dragoste curată. Mare este acum mâhnirea noastră, trebuind de acum să suportăm lipsa unui frate atât de iubit. Ne aducem aminte de împrejurarea din Fapte 20.38, unde citim despre mâhnirea de pe plaja din Milet, când Pavel urma să plece, iar frații care îi vedeau pentru ultima dată fața, își luau rămas bun de la el plângând. Fratele nostru ar fi avut acum inițiativa de a ne abate atenția de la el însuși și ar fi îndreptat-o spre Domnul. Chiar dacă suntem părăsiți de cineva, Domnul rămâne cu noi!

Să pășim cu încredere înainte, învățând de la el să împărțim drept Cuvântul adevărului, optând pentru adevăr, și nu abandonând adevărul, orice preț ni s-ar oferi. Atunci Dumnezeu ne va binecuvânta.

Când frați credincioși pleacă dintre noi, ne întrebăm: „Ce va urma?” Acest lucru l-am experimentat și noi în Olanda. Însă Domnul a făcut de rușine teama și nu a disprețuit credința. Să ne ridicăm de aceea ochii spre Dumnezeul lui Ilie, spre Dumnezeul fratelui nostru Rudolf Brockhaus, care este și Dumnezeul nostru!

clickbible.org